

i Kraft af hele den Uddannelse, der kræves af den, teknisk Kunnen og Viden, og hele den Stilling, en 1ste Maskinmester har om Bord, kunde ønske at rykke lidt ud af det Plan, den kommer i i sit Forhold til Kaptajnen. Naturligvis skal der være ubetinget Lydighed overfor Skipperens Anordninger, men jeg tænker paa, om der ikke i Stedet for, som der staar i § 9, at „Skibsføreren kan paa Rederens Vegne ansætte saavel Styrmand og Maskinmestre som det underordnede Mandskab“, burde staa: „kan ansætte saavel Styrmand og Undermaskinmestre som det underordnede Mandskab“, saaledes at Førstemesteren ansættes direkte af Rederiet. Jeg tror ikke, det vilde være til Skade for Disciplinen om Bord i det hele, og jeg mener, det vilde være et berettiget Krav at imødekomme overfor den Stand, der i de senere Aar har dannet sig indenfor Skibsfarten som Følge af Udviklingen. Det turde være et retfærdigt Krav, at man her i Loven ændrede dette.

Der staar i § 23: „Dersom Mandskabet formindskes under Rejsen, skal bespart Hyre for den Tid, Skibet er i Søen, fordeles mellem de tilbageblivende i Forhold til enhvers forøgede Arbejde, for saa vidt de ikke har faaet Godtgørelse for dette ved Overtidsbetaling.“ Der burde temmelig sikkert den Passus: „for den Tid, Skibet er i Søen“ udgaa. Der er jo for visse Dele af Mandskabet adskillige Ekstraarbejder, som ganske særlig skal udføres, naar Skibet ligger ved Bolværket, under Ladning og Losning. Jeg mener, at det vilde være ret og billigt, om den Passus udgik, saa at de sparede Beløb blev fordelt mellem Mandskabet, ogsaa naar Skibet ligger ved Bolværket, hvis der er Vakance i Mandskabet og af den Grund Ekstraarbejde.

I § 57, der tager Sigte paa Kostreglementet, staar der i 2det Stykke: „Finder Skibsføreren det under Rejsen nødvendigt at mindske Kosten, har Mandskabet Krav paa en passende Erstatning.“ Der burde sikkert staa, at Skibsføreren skal raadføre sig i saadanne Tilfælde med et Raad, bestaaende af en Maskinmester, en Styrmand og en af Mandskabet valgt Repræsentant, saaledes at dette Raad kan skønne over, hvilke Beholdninger der er, saa at man kan blive fri for det Skumleri, der nu ofte trives i saadanne Tilfælde. Det kan ske, naar et Skib mangler Proviant, at Mandskabet kan mene, at Varerne alle sammen spises i Messen; hvis man nedsatte et saadant Raad til at se paa Be-

holdningerne og skønne over, hvor store eller smaa Rationerne skulde være, vilde det sikkert give et bedre Forhold. Det er her i § 57 fastslaaet, at Skibsføreren ikke maa tage Mandskabets Bepising i Entreprise, og det er utvivlsomt ogsaa rigtigt. Fik man nedsat et saadant Raad som det nævnte, vilde man ogsaa faa forskellige andre Tvivlsspørgsmaal bragt ud af Verden.

I § 47 staar der: „Finder Maskinmesteren Mangler ved de Dele af Skibet, dets Tilbehør eller Udrustning, som foran er nævnt, skal han uden Ophold melde det til Skibsføreren“. Jeg tror, der burde videre staa: Bliver de paagældende Mangler ikke afhjulpet, skal Maskinmesteren gøre Anmærkning derom i Maskindagbogen. Man kan nemlig tænke sig, at en Maskinmester har gjort Skibsføreren opmærksom paa, at Olie eller Kul eller andre Dele, han har faaet til Brug i Maskinen, ikke er, som de bør være, at det er billigt indkøbte Kul, daarlig Olie o. s. v., og der af den Grund sker en Skade under Rejsen, i saa Fald vil det være rigtigt, at dette fremgaar udtrykkeligt af Maskindagbogen, saa at Rederiet eller Søretten kan komme til Kundskab derom. Naar det ikke udtrykkelig staar i Loven, at det skal anmærkes i Maskindagbogen, kan forskellige Ting tale for, at det heller ikke vil blive anmærket der, og derfor tror jeg, man burde have denne Passus ind i Paragraphen.

Endelig skal jeg nævne, at efter min Formening bør hele Kapitel 4, der omhandler de disciplinære Straffe, udgaa. Det er et fuldkommen urimeligt Forhold, naar der i § 62 staar: „En Sømand kan af Skibsføreren straffes med Tab af Hyre fra 1 til 7 Dage“. Det er ingen Straf; en Sømand kan sige: Hvad tjener jeg i Løbet af 7 Dage? jeg kan rolig begaa den eller den Forseelse, det er alt, hvad Skibsføreren kan idømme mig. Der staar videre i Stykke 4: „naar han forlader sin Post ved Roret eller paa Udkig eller paa saadan Post findes sovende eller beruset, eller naar han ellers er beruset i Tjenesten“. Det er fuldkommen urimeligt for saadan Forseelse at sætte som Maksimumsstraf Tab af 7 Dages Hyre. Noget saadant bør selvfølgelig Skibsføreren indberette, saa at den Mand kan blive dømt ved en Ret. En disciplinær Straf, der ikke kan gaa ud over Tab af 7 Dages Hyre, er ingen Straf, den tjener tværtimod til at animere daarlige Elementer indenfor Mandskabet til at forse sig, idet de vil sige: Det er alt, hvad der kan gøres ved os her. Na-